

NOORD-AMERIKA 2014 WEEK 1 - 2

FLORIDA 1

LAZY DAYS IN FLORIDA

Onze tweede reis door de VS is nu bijna twee weken oud. We staan op een camping in de Everglades. Een ruime plek onder hoge slanke dennen die helaas weinig schaduw geven. Het is warm, maar de wind zorgt voor wat afkoeling

De computer hangt aan de stroom in het toiletgebouw want de huishoudaccu's zijn 'dood'. De koelbox draait op een laag pitje, net genoeg om een pilsje drinkbaar te houden.

Onze bedden liggen buiten en Maria heeft haar eerste handwas gedaan. Volle waslijn rond de auto.

De voorzieningen zijn eenvoudig, alleen een toilet en een wasbak met milieuvriendelijk waterstraaltje dat stroomt door je handen te blijven bewegen. De zon warmt het water in onze douchezak op.

We hebben de auto opgeruimd, een nieuwe indeling bedacht, geklust, gewandeld en de uitbundige natuur bewonderd.

Tijd om een verslag voor de website te schrijven.

Maandag 10 maart

We nemen de trein naar Schiphol, nadat Maria's broer Johan ons bij station Almelo heeft afgezet. Het inchecken verloopt vlot, de vlucht is rustig, de controle in Atlanta minutieus maar zonder problemen. Om negen uur 's avonds plaatselijke tijd, landen we in Knoxville. De gereserveerde huurauto staat klaar en een half uur later zitten we om de hoek op onze motelkamer. Het tijdsverschil is vijf uur.

Dinsdag 11 maart

Vanaf Knoxville is het een uur rijden naar de winterstalling van onze Zuidkaper. In het buitengebied van Sevierville, aan de voet van de Smokey Mountains, wonen Neil en Cindy. Cindy heet ons hartelijk welkom, we wisselen onze laatste nieuwtjes uit en halen dan de auto uit de loods. Neil, die voor zaken in Florida zit, heeft vorige week onze accu's opgeladen. Hij start meteen en een vertrouwd geluid komt onder de motorkap vandaan. Via een kronkelig bergweggetje rijden we door de Smokey's terug

naar Knoxville en leveren de huurauto weer in.

We hebben een flinke rit voor de boeg, richting Florida, waar oud-collega Paul en zijn vrouw Jacqueline de wintermaanden doorbrengen in Boynton Beach.

De volgende twee dagen rijden we over de Interstate 75, van Tennessee door Georgia en dan nog een lang stuk door de Sunshine State of America. Niet bijster interessant, wel snel. Onderweg worden de bomen steeds groener, de temperatuur hoger en de weg drukker, maar zelfs dwars door Atlanta kunnen we gewoon onze kruissnelheid aanhouden.

De picknickplaatsen met pomp en restaurant liggen heel efficiënt tussen de beide rijrichtingen in.

Donderdagmiddag komen we aan, na bijna 1500 kilometers, op Colonial Estates, waar onze vrienden zes jaar geleden een mobilhome kochten. Een hartelijk weerzien na bijna een jaar, een rondleiding door hun 'buitenverblijf' met voor ons een slaapkamer én eigen badkamer en daarna een ijskoud biertje buiten op het terras. Paul en Jacqueline leven vooral buiten, de meeste Amerikanen brengen de dag grotendeels binnen door. Op het park hebben ze al veel vrienden gemaakt, vooral Europeanen, waaronder Nederlanders en Zwe-

den. Een aantal woont hier permanent. Pauls zus en haar man wonen een paar parken verder.

Dezelfde avond ontmoeten we nog enkele Nederlanders en Zweden. Op tafel grote wijnglazen waar een halve fles in gaat, de jetlag slaat nu onverbiddeijk toe en na twee dagen daktent, slapen we als rozen in het queensize-bed.

Vrijdag 14 maart

Tegen acht uur wordt het licht en gaan we met Paul naar het zwembad waar hij elke ochtend zijn baantjes trekt. Langs de rand liggen enkele nepkrokodillen die overvliegende eenden ervan moeten weerhouden om te landen.

We horen onbekende vogelgeluiden en zien witte ibissen over de gazons struinen. Wuivende palmen maken het plaatje compleet. We zijn in de subtropen.

Na het ontbijt slenteren we met zijn vieren door de luxe wijk van West Palm Beach. Alle wereldmerken zijn hier vertegenwoordigd, galerieën met werk van o.a. Chagall en Picasso. Optrekjes, zoals dat van Oprah Winfrey, zijn te koop voor vele miljoenen. Oprah heeft te weinig tijd om haar paleis te bewonen, daarom verkoopt ze maar. De duurste staan links van de Ocean Drive, rechts hun badhuizen. Ze zijn met elkaar verbonden door een privé-tunnel onder de weg. Kan het gekker?

's Middags zien we de andere kant in "World Thrift", een megawinkel waar vooral tweedehands kleding te koop is voor de minder bedeeden, maar er zijn meer mensen die voor een prikkie schoenen en kleding aanschaffen.

Later lopen we nog een trail over steigers door een watergebied met diverse soorten vogels uit de reigerfamilie.

Ons verblijf bij Paul en Jacqueline is All Inclusive, dus ook elke avond een heerlijk diner.

Zaterdag 15 maart

Na het zwemmen ga ik met Paul naar een Toyotagarage en maken een afspraak voor maandag.

Het is St. Patricks Day en dat wordt hier uitbundig gevierd met een Parade in Delray. Een bonte optocht door de hoofdstraat, met muziekkorpsen, loeiende brandweerwagens, origineel versierde fietsen en oldtimers. Langs de kant van de weg staan duizenden enthousiaste mensen te juichen en te klappen. Iedereen is in het groen gekleed en ook wij zijn in korte tijd behangen met groene kralenkettingen met badges. 's Avonds eten we bij Pauls zus Ellen en haar man Gerard. Voor Maria heeft ze speciaal vegetarisch gekookt. Iedereen is hier heel gastvrij.

Zondag 16 maart

Geen Florida zonder een stranddag. Dat worden twee uurtjes, want later wordt het te heet. Kitesurfers vertonen hun kunsten, op het strand liggen veel Portuguese Men-of-war, een blauwe kwal met een luchtzak en daaronder tentakels die 15 meter lang kunnen worden. Aanraking veroorzaakt heftige jeuk en kan in bepaalde omstandigheden zelfs gevaarlijk zijn.

We wandelen over een lange dijk door een gebied dat aan de Weerribben doet denken. Tegenwoordig wordt veel geld uitgegeven voor herstel en instandhouding van de Everglades. Ook hier beseffen de mensen dat zo'n mooi ecosysteem een betere behandeling verdient.

's Avonds eten Gunnar en Elizabeth uit Zweden mee. De volgende weken vertrekken de meeste Europeanen weer naar huis.

Maandag 17 maart

Om negen uur meld ik me met Zuidkaper bij de garage. Je rijdt een overdekte straat in, motorkap open, ruitensproeiervloeistof wordt daar meteen bijgevuld, dan een checklist met mijn wensen, kennismaken met de monteur, die vervolgens de auto naar een van de drie werkplaatsen rijdt. Naast de showroom is een grote wachtruimte waar een ontbijtje klaar staat voor de wachtenden. Full service voor de auto én de eigenaar.

Later mag ik even mee naar werkplaats nummer drie, zo groot als een half voetbalveld en tientallen bruggen en monteurs. Het blijkt dat ze de auto vandaag niet klaar krijgen. De dieselolie is niet binnen en de monteur van dienst heeft straks een cursus. Ook de nieuwe remblokken moeten nog gemonteerd worden. Valt een beetje tegen voor zo'n immens groot bedrijf, maar ik word keurig door een bijklussende pensionado thuis afgeleverd en de volgende dag zal hij me weer ophalen.

We bezoeken een villapark in opbouw en vergapen ons aan de luxe woningen, vol spiegels, flatscreens, slaapkamers met allemaal een eigen badkamer, zwembad en een compleet aangeklede tuin. Palmen en struiken zijn al tien of twintig jaar groot gekweekt. In het ontvangstgebouw kunnen aspirant-kopers hun keuze van het

interieur bespreken en vastleggen. Vloerbedekking, keuken, bedden, lampen, kranen en zelfs de schilderijen. Blijkens de vele bordjes 'VERKOCHT' op de plattegrond gaan de kavels als zoete broodjes over de toonbank. Binnenkort is er weer een luxe woonpark met 500 woningen uit de grond gestampt.

Er komen ook gemeenschappelijke voorzieningen zoals zwembad, restaurants, fitnessruimte, theater en bij de ingang hangt al een overzicht met het complete entertainmentprogramma, van dag tot dag, van

uur tot uur...

Tijd voor wat natuurlijk tegenwicht. We lopen de boardwalk door het Wakodahatchee Natuurpark. Het is een grote openluchtvolière vol waadvogels. Een paradijs voor vogelaars.

Maria en Jacqueline koken voor de laatste keer samen. Morgen vertrekken we richting de Keys en de Everglades.

Dinsdag 18 maart

Om 11 uur staat onze garagetaxi klaar. Na al die verwendagen in Huize Duynisveld wordt het tijd om te gaan reizen. Paul en Jacqueline hebben ons vijf dagen in de watten gelegd en daar hebben we volop van genoten. We worden uitgezwaaid en een half uur later verlaten we met onze Zuidkaper de Toyotadealer.

We laten de drukke oostkust achter ons en nemen de weg door de Everglades naar Flamingo. Na eten en douchen verschansen we ons in de auto. We worden belaagd door grote hoeveelheden muggen en no-see-ums. Die laatste zijn het vervelendst. Natuurlijk omdat je ze niet ziet, maar ook de jeuk is heftiger. Bijkomend probleem: ze vinden de mazen in de muskietennetten van onze slaapkamer.

Woensdag 19 maart

Langs de parkweg zijn diverse korte trails die leiden door interessante stukjes natuur; de hammocks, verhogingen in het landschap met tropische hardhoutbomen, poelen met vogels - we zien o.a. de roze lepelaar - en een bos, waar boven in zo'n prachtige mahonieboom een paar bijna volgroeide barred owls zit. Een van de ouders zit twee bomen verder en laat zich gewillig fotograferen.

We moeten verder want we hebben een afspraak met Henk en Marianne (www.henkenmarianne.nl) op Bahia Honda, een van de eilandjes van de Keys, die met elkaar verbonden zijn door de US 1. Al in 1912 was deze langgerekte groep eilanden te bereizen met de trein. De aanleg kostte meer dan 750 mensen het leven. Hitte, muskieten, de eenzaamheid waren de grootste vijanden van de werkers. De weg die de spoorlijn vervangen heeft, is één langgerekte strook met links en rechts vakantiedorpen, duikscholen en ontelbare bedrijfjes die alles aanbieden wat de toerist behaagt. De dame bij de ingang van de camping doet erg moeilijk, wanneer ze ontdekt dat wij met twee auto's op één plek staan. Volgens ons zijn wij vehicles, zij vindt het motorhomes.

Uiteindelijk zegt haar baas dat er geen probleem is en staan even later de twee Landcruisers naast elkaar.

Henk en Marianne kennen we van de overland-weekends in De Lutte. Ze zijn ervaren globetrotters en kunnen vele mooie verhalen vertellen. 's Avonds komt de bewuste campingdame nog even haar gelijk halen met enkele vervelende opmerkingen en dat we morgen toch echt moeten vertrekken. Onze BBQ smaakt er minstens zo lekker om.

Donderdag 20 maart

Na een duik in de oceaan en het ontbijt gaan we richting Key West, de 'mostsouthern point' van de USA. Het is zo'n badplaats waar alle cruiseschepen aanleggen. Leuk om een uurtje rond te wandelen en dan weet je het wel. 's Morgens hebben we al besloten terug te gaan naar de ingang van het Everglades NP.

Daar is een mooie ruim opgezette camping. Zonder douches, maar de zon warmt het water in onze douchezak op zodat we het zweet van ons af kunnen spoelen.

Vrijdag 21 maart

Na de herrie bij de camping op Bahia Honda hebben we vannacht heerlijk geslapen. We lopen de Anhinga en

de Gumbo Limbo Trail, twee bij elkaar liggende wandelingen. De een over houten steigers tussen de vele alligators en waadvogels, de ander een pad over een hammock met tropisch bos. Getuige de volle parkeerplaats maken veel mensen een dagtocht vanuit Miami en Palmbeach. Docenten sloven zich uit om hun verveelde scholieren een stukje dichterbij de natuur te brengen. Vergeefse moeite lijkt ons. De Cola- en Snickerautomaten winnen met glans.

's Middags maken we een herindeling in de auto, testen de huishoudaccu's en zetten de eerste foto's in de laptop. De vloeistof in een van de accu's staat op een te laag peil. Bijvullen en hopen dat ze morgen weer opladen.

We eten met zijn vieren pannenkoeken. Henk en Marianne gaan morgen verder, wij blijven nog een dag.

Zaterdag 22 maart

We zwaaien onze medereizigers uit die richting New Orleans vertrekken. Vooral Henk is een bluesfanaat en dan is deze stad een must. Het waren een paar gezellige dagen samen.

We wandelen rond het meertje bij de camping, hopen de panter te zien die onze rancher vanochtend meldde – niet gezien -, mét de camera op vlinder- en vogeljacht en werken wat aan het eerste reisverslag. Het is warm en met wat wind is de was snel droog.

We maken een praatje met een Engelsman die bij Nottingham Forest Brian Roy en Pierre van Hooydonk de benen heeft gemasseerd. Maar hij is vooral gek van wielrennen, bezoekt zesdaagsen, kent dernyrijder Bruno Walraven en schudt de namen van de voormalige Raleighploeg uit zijn mouw.

Zondag 23 maart

We verlaten de zuidelijke weg van het park en bewonderen de vele soorten tropische vruchten bij 'Robert is here'. Er ligt zelfs Jack fruit, dat ze in het verre oosten Doerans noemen. Wanneer je ze opensnijdt stinken ze verschrikkelijk, maar ze smaken heerlijk. Er staan zo'n honderd wielrenners die hun zondagse rondje rijden. O.a. Miguel die zijn RABO outfit in Mechelen bemachtigde.

In Homestead vullen we onze voorraden aan en checken even onze mail. Op de Stateparks is geen wifi, dus waren we een tijdje écht draadloos.

De rit gaat langs de noordkant van de Everglades en dan dwars door het Big Cypress National Reserve. We nemen een onverharde weg door een dicht bos met poelen vol alligators, waadvogels en vlinders.

Het droge seizoen is bijna voorbij en de dieren hebben een steeds kleiner watergebied tot hun beschikking. Daardoor ontstaan er grote concentraties met krokodillen, reigers en roofvogels. Ze zijn hier wel veel schuwer dan in de parken bij de grote steden.

Een dam door het water leidt naar Chokoloskee een klein eilandje aan de Golf van Mexico. Ook weer volgebouwd met enkele resorts en luxe vakantiewoningen waarvan sommige op betonnen palen.

Onze camping ligt in het kleine Collier Seminole State Park. Ondanks Deet - "beschermt u minimaal zes uur tegen insectenbeten" - worden we lek gestoken. Onze benen zijn inmiddels een landschap vol pukkels. Gelukkig kunnen we weer eens echt douchen en duiken daarna snel in ons muggenvrije bed.